

Sygn. akt II AKa 87/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodnicząca:	SSA Maria Wiatr
Sędziowie:	SA Jacek Błaszczyk (spr.) SA Jarosław Papis
Protokolant:	sekr. sądowy Łukasz Szymczyk

przy udziale J. S., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2013 r.

sprawy

1) **J. P.**

oskarżonego z art. 258 §3 kk; art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk;

2) **A. T.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk , art. 64 §1 kk i art. 65 §1 kk;

3) **J. K.**

oskarżonego z art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk , art. 64 §1 kk i art. 65 §1 kk;

4) **W. K.**

oskarżonego z art. 18 §3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 64 §1 kk;

5) **T. K.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 57 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 65 §1 kk; art. 56 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora odnośnie oskarżonych J. P., W. K. oraz T. K. i obrońców oskarżonych J. P., A. T. oraz J. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 22 sierpnia 2012 r., sygn. akt IV K 264/10

na podstawie art. 437 §1 kpk, art. 624 §1 kpk i art. 636 §1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ł., adw. E. B., adw. R. Ł., adw. W. J. oraz adw. A. D. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem opłaty za udzieloną oskarżonym nieopłaconą pomoc prawną z urzędu przed sądem II instancji;

3. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś w zakresie apelacji prokuratora kosztami tymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 87/13

UZASADNIENIE

J. P. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od maja 2009 r. do września 2009 r. w Ł., P. oraz innych miejscach na terenie województwa (...), założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą trudniącą się obrotem narkotykami w postaci głównie amfetaminy i tabletek tzw. ekstazy, w skład której wchodził m.in. A. T. i M. M. – tj. o przestępstwo z art. 258 §3 k.k.,

II. w okresie od maja 2009 r. do września 2009 r. w Ł. i P. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. I i czynu ciągłego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej znacznej ilości nie mniejszej niż 1300 gram oraz 300 sztuk tabletek tzw. ekstazy z zawartością MDMA o wartości szacunkowej 14.050 zł, przyjmując iż z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów – tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 §1 k.k.

A. T. został oskarżony o to, że:

III. w czasie od maja 2009 r. do września 2009 r. w Ł., P. oraz innych miejscach na terenie województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z M. M. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami występującymi w tym postępowaniu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. P., ukierunkowanej na popełnianie przestępstw mających na celu wprowadzanie do obrotu narkotyków w tym głównie amfetaminy i tabletek tzw. ekstazy – tj. o przestępstwo z art. 258 §1 k.k.,

IV. w okresie od maja 2009 r. do września 2009 r. w Ł., P. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. III, oraz warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 §1 k.k. w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa podobne i czynu ciągłego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej znacznej ilości nie mniejszej niż 1400 gram oraz 300 szt. tabletek z zawartością MDMA o wartości szacunkowej 15050 zł, przyjmując iż z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów – tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 12 k.k., art. 64 §1 k.k. i art. 65 §1 k.k.

M. M. został oskarżony o to, że:

V. w czasie od maja 2009 r. do września 2009 r. w Ł., P. oraz innych miejscach na terenie województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z A. T. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami występującymi w tym postępowaniu, brał udział

w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. P., ukierunkowanej na popełnianie przestępstw mających na celu wprowadzanie do obrotu narkotyków w tym głównie amfetaminy i tabletek tzw. ekstazy – tj. o przestępstwo z art. 258 §1 k.k.,

VI. w okresie od maja 2009 r. do września 2009 r. w Ł., P. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. V i czynu ciągłego w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej znacznej ilości nie mniejszej niż 1500 gr oraz 600 szt. tabletek z zawartością MDMA, a ponadto 10 szt. znaczków LSD o wartości szacunkowej 17300 zł, przyjmując iż z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodów – tj. o przestępstwo z art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. **U.** Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 §1 k.k.,

VII. w okresie końca września - października 2009 r., w Ł. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gram o wartości szacunkowej 1600 zł. – tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. **U.** Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami),

VIII. w okresie od stycznia do lutego 2009 r. w G., S., Ł. i innych miejscowościach woj. (...) i (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej znacznej ilości nie mniejszej niż 200 gram o wartości szacunkowej 2000 zł. – tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. **U.** Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami),

IX. w okresie od połowy lipca 2004 r. do października 2004 r. w P., C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami uczestniczył w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 210 gram, a ponadto w postaci haszyszu w ilości co najmniej 20 gram oraz substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości łącznej nie mniejszej niż 150 gram, a ponadto tabletek tzw. ekstazy w ilości co najmniej 300 sztuk, o wartości szacunkowej 7930 zł, które następnie udzielał osobom co do których materiały wydzielono, czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodów – tj. o przestępstwo z art. 56 ust 3 w zw. z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. **U.** Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 11 §2 k.k., art. 12 i art. 65 §1 k.k.

J. K. został oskarżony o to, że:

X. W czasie od lipca 2009 r. do września 2009 r. w Ł., P. oraz innych miejscach na terenie województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z M. M. i innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami występującymi w tym postępowaniu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej ukierunkowanej na popełnianie przestępstw mających na celu wprowadzanie do obrotu narkotyków w tym głównie amfetaminy – tj. o przestępstwo z art. 258 §1 k.k.,

XI. w okresie od lipca 2009 r. do września 2009 r. w Ł., P. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. X i w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 §1 k.k., w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa podobne oraz czynu ciągłego oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 52 gramy oraz 10 sztuk tabletek z zawartością MDMA o wartości szacunkowej 720 zł. – tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. **U.** Nr 179, poz. 1485 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 12 k.k., art. 64 §1 k.k. i art. 65 §1 k.k.

W. K. został oskarżony o to, że:

XII. W okresie od stycznia 2009 r. do lutego 2009 r. w G. oraz innych miejscach na terenie województwa (...) i (...) działając w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 §1 k.k. w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa podobne, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami, w zamiarze by M. M. dokonał przestępstwo w

postaci obrotu substancją psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej znacznej ilości nie mniejszej niż 200 gram o wartości szacunkowej 1900 zł., swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie poprzez skontaktowanie w/w z dostawcami narkotyków z terenu S. i W. – tj. o przestępstwo z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 §1 k.k.

T. K. został oskarżony o to, że:

XIII. W czasie od stycznia 2009 r. do lutego 2009 r. w B. oraz innych miejscach na terenie województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z nn. M., i innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami występującymi w tym postępowaniu, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ukierunkowanej na popełnianie przestępstw mających na celu wprowadzaniu do obrotu narkotyków w szczególności amfetaminy – tj. o przestępstwo z art. 258 §1 k.k.,

XIV. w okresie stycznia 2009 r. w Ł., B. oraz innych miejscach na terenie województwa (...) działając w warunkach grupy przestępczej, wskazanej w pkt XIII oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z W. K. ps. (...) i innymi nieustalonymi osobami uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gram o wartości szacunkowej 900 zł. – tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 65 §1 k.k.,

XV. w okresie stycznia - lutego 2009 r. w Ł., B. oraz innych miejscach na terenie województwa (...), działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt XIII oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z dotychczas nieustalonymi osobami czynił przygotowania do udziału w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 500 gram o łącznej wartości 4500 zł. – tj. o czyn z art. 57 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 65 §1 k.k.

Ł. R. został oskarżony o to, że:

XVI. w okresie września - października 2009 roku w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gram o wartości szacunkowej 1600 zł. – **tj. o przestępstwo z art. 56 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami).**

K. P. został oskarżony o to, że:

XVII. w okresie od sierpnia 2008 r. do września 2009 r. w Ł. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z odpowiadającym odrębnie P. O. uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w postaci amfetaminy dostarczając ją P. O. w łącznej ilości nie mniejszej niż 2000 gram o wartości szacunkowej 20 tysięcy zł, które to ilości należy uznać za znaczną, z czego uczynił sobie stałe źródło dochodów – tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 §1 k.k.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2012 r., w sprawie sygn. akt IV K 264/10 orzekł:

1. oskarżonego J. P. uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z tym uzupełnieniem i zmianą w zakresie:

- czynu opisanego w pkt I a/o, że eliminuje, iż założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą, a przyjmuje, iż brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej wraz z M. M. i A. T., trudniącej się wprowadzaniem do obrotu środków psychotropowych w postaci amfetaminy, tabletek ekstazy, czym wypełnił dyspozycję art. 258 §1 k.k. i na podstawie art. 258 §1 k.k. wymierza karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- czynu opisanego w pkt II, iż działał w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej z M. M. i A. T., czym wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia

29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierza karę 3 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

2. oskarżonego A. T. uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów, z tą zmianą w zakresie:

- czynu opisanego w pkt III a/o, że eliminuje, iż zorganizowana grupa przestępcza, w której brał udział była kierowana przez J. P., a przyjmuje, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie z J. P. i M. M. czym wypełnił dyspozycję art. 258 §1 k.k. i za to na podstawie art. 258 §1 k.k. wymierza karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- czynu opisanego w pkt IV a/o, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej z M. M. i J. P. oraz w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru czym wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw., z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierza karę 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

3. oskarżonego M. M. uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu czynów z następującymi zmianami w zakresie:

- czynu opisanego w pkt V a/o, że eliminuje, iż zorganizowana grupa przestępcza, w której brał udział, była kierowana przez J. P., a przyjmuje, iż działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wspólnie z J. P. i A. T., czym wypełnił dyspozycję art. 258 §1 k.k. i za to na podstawie art. 258 §1 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k., art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierza karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 50 złotych,
- czynu opisanego w pkt VI a/o, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej wraz z A. T. i J. P. oraz innymi ustalonymi i nie ustalonymi osobami, czym wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierza karę 3 pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych;
- czynu opisanego w pkt VII a/o przyjmując, iż zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 4 §1 k.k. i na podstawie art. 56 ust 1 powołanej ustawy w zw. z art. 60 §3 k.k. i art. 60 §6 pkt 4 k.k. wymierza karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,
- czynu opisanego w pkt VIII a/o z tym uzupełnieniem, że z popełnienia przestępstwa uczynił stałe źródło dochodu przyjmując, iż zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 §1 k.k. i w zw. z art. 65 §1 k.k. i na podstawie art. 56 ust 3 powołanej ustawy w zw. z art. 60 §3 k.k. i art. 60 §6 pkt 4 k.k. i art. 57 §2 k.k. wymierza karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 50 złotych,
- czynu opisanego w pkt IX a/o z tym uzupełnieniem, iż działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz przyjmując, iż nabyte środki odurzające i psychotropowe udzielał innym osobom, czym wypełnił dyspozycję art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. art. 12 k.k. i art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 powołanej ustawy w zw. z art. 60 §3 k.k. i art. 60 §6 pkt 3 k.k. i art. 57 §2 k.k. wymierza karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

4. oskarżonego J. K.:

- **uniewinnia** od dokonania czynu zarzucanego w pkt X a/o, koszty postępowania w tym zakresie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa,
- uznaje za winnego dokonania czynu zarzucanego w pkt XI a/o eliminując działanie w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej i przyjmując, iż nabytą substancję psychotropową udzielał innym osobom, czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, a zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję art. 59 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zmianami) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 64 §1 k.k. i art. 65 §1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 powołanej ustawy w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierza karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

5. oskarżonego W. K. uznaje za winnego dokonania czynu zarzucanego w pkt XII a/o z tą zmianą, iż eliminuje ilość i wartość substancji psychotropowej zawartą w zarzucie czym wypełnił dyspozycję art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. i o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 §1 k.k.. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 cytowanej ustawy wymierza karę roku pozbawienia wolności,

6. oskarżonego T. K.:

- **uniewinnia od czynów zarzucanych w pkt XIII i XV a/o koszty postępowania w tym zakresie przejmując na rachunek Skarbu Państwa,**
- uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu opisanego w pkt XIV a/oz tym uzupełnieniem, iż działał w okresie stycznia - lutego 2009 roku, oraz eliminując z opisu czynu działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej wskazanej w pkt XIII a/o oraz wspólnie i w porozumieniu z W. K. ps. (...), czym wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 cytowanej ustawy wymierza karę roku pozbawienia wolności,

7.oskarżonego Ł. R. uznaje za winnego dokonania zarzucanego w pkt XVI a/o czynu przyjmując, iż zachowaniem swoim wypełnił dyspozycję art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 §1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 cytowanej ustawy wymierza karę roku pozbawienia wolności,

8.oskarżonego K. P. uznaje za winnego dokonania czynu zarzucanego w pkt XVII a/o, a wypełniającego dyspozycję z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 §1 k.k.. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 cytowanej ustawy w zw. z art. 65 §1 k.k. wymierza karę 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych,

9. na podstawie art. 85 k.k. art. 86 §1 i §2 k.k. za zbiegające się przestępstwa wymierza oskarżonym:

- J. P. karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- A. T. karę łączną 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- M. M. karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych,

10. na podstawie art. 69 §1 i §2 k.k., art. 70 §2 k.k., a w stosunku do oskarżonego M. M. - art. 60 §5 k.k. w zw. z art. 60 §3 k.k. i art. 73 §1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności oskarżonym warunkowo zawiesza:

- **W. K. na okres 4 lat,**

- **Ł. R. na okres 3 lat,**

- **M. M. na okres 6 lat tytułem próby, oddając oskarżonych pod dozór kuratora sądowego;**

11. **na podstawie art. 71 §1 k.k.** orzeka karę grzywny wobec oskarżonych:

- W. K. w wysokości 100 stawek dziennych ustalając jedną stawkę za równoważną kwocie 40 złotych,
- Ł. R. w wysokości 100 stawek dziennych ustalając jedną stawkę za równoważną kwocie 30 złotych;

12. **na podstawie art. 45 §1 k.k.** orzeka przepadek korzyści majątkowej wobec oskarżonych:

- J. P. w wysokości 14.050 złotych,
- A. T. w wysokości 15.050 złotych,
- M. M. w wysokości 28.830 złotych,
- J. K. w wysokości 720 złotych,
- T. K. w wysokości 900 złotych,
- Ł. R. w wysokości 1600 złotych,
- K. P. w wysokości 20.000 złotych .

Ponadto sąd orzekł o zaliczeniu okresów rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonych na poczet wskazanych kar pozbawienia wolności, o dowodach rzeczowych, opłatach na rzecz obrońców z urzędu i zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych.

Apelacje od tego rozstrzygnięcia wnieśli prokurator oraz obrońcy oskarżonych J. P., A T. i J. K..

Oskarżyciel publiczny zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych J. P., W. K. (1) i T. K. zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego w szczególności art. 57 ust.2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i art. 16 §1 k.k. poprzez niezasadne przyjęcie, iż prawidłowo ustalone przez Sąd, a podjęte przez oskarżonego T. K. działania, skutkujące wejściem w porozumienie z M. M. co do zawarcia kolejnej transakcji narkotykowej, nie wyczerpują znamion przygotowania do przestępstwa udziału w obrocie substancji psychotropowych;
2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku poprzez niezasadne przyjęcie, iż uznane za wiarygodne wyjaśnienia M. M. nie wskazują, iż J. P. sprawował faktyczną kontrolę nad poczynaniami grupy, a tym samym swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa określonego w treści art. 258 §3 k.k.;
3. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec odpowiadającego w warunkach art. 64 §1 k.k. W. K. poprzez jej wymierzenie w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem wykonania.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł:

1. o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 9 poprzez rozwiązanie węzła kary łącznej orzeczonej wobec J. P.;

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie pkt 1 w całości i pkt 6 w części dotyczącej zarzutu z pkt XV a/o i przekazanie sprawy w tej części do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Łodzi;

3. zmianę zaskarżonego wyroku:

- w zakresie pkt 10 poprzez uchylenie co do oskarżonego W. K. warunkowego zawieszenia wykonania kary i oddania w/w pod dozór kuratora sądowego;
- w zakresie pkt 5 poprzez wymierzenie oskarżonemu W. K. kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy w pozostałej części.

Obrońca oskarżonego J. K. zaskarżył wyrok w części uznającej oskarżonego winnym popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, co miało wpływ na treść wyroku, w szczególności art. 5 §2, art. 7 i art. 424 §1 pkt 1 k.p.k. na skutek przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów, nie wskazania na jakich dowodach sąd oparł swoje ustalenia oraz rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, iż oskarżony J. K. popełnił przestępstwo z art. 59 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na takie ustalenie.

Mając na uwadze powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie w/w oskarżonego od przypisanego mu czynu ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego A. T. zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, a w szczególności:

1. art. 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez bezkrytyczne przyjęcie przez sąd jako wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego M. M., w sytuacji gdy jego wyjaśnienia są wewnętrznie sprzeczne, a ponadto w zakresie w jakim zeznania świadków uprawdopodobniają wyjaśnienia tego oskarżonego, danie wiary zeznaniom świadków, którzy bali się oskarżonego M. M. lub są mu winni pieniądze z transakcji narkotykowych;

2. art. 2 k.p.k. w zw. z art. 366 §1 k.p.k. polegające na niewyjaśnieniu wszystkich okoliczności istotnych dla prawidłowego ustalenia stanu faktycznego i oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. M., a wynikających z wewnętrznej sprzeczności tych wyjaśnień tj.:

a. skąd pochodziły narkotyki w postaci tabletek ekstazy, które oskarżony M. M. sprzedał J. K. w ilości 15 sztuk w trakcie jednej z transakcji w okresie od maja do lipca 2009 r. (s. 6 uzasadnienia),

b. od kogo M. M. nabył narkotyki w postaci amfetaminy we wrześniu 2009 r. po tym jak uzyskał informację od oskarżonego J. P., że narkotyków już nie ma (s. 11 i 12 uzasadnienia),

c. od kiedy M. M. mieszał nabywaną amfetaminę z magnezem (s. 7 i 12 uzasadnienia),

d. dlaczego oskarżony M. M. nabywał amfetaminę w ilościach objętych zarzutami stawianymi oskarżonym J. P. i A. T., skoro miesięcznie obracał około 50 gramami amfetaminy (s. 28 i 29 uzasadnienia).

3. art. 424 §1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez przyjęcie w uzasadnieniu wyroku stanu faktycznego ustalonego z naruszeniem reguł swobodnej oceny dowodów,

II. błąd w ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów mimo, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takich ustaleń,

III. w przypadku nie uwzględnienia powyższych zarzutów, ponadto skarżonemu

wyroкови zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 258 §1 k.k. poprzez uznanie oskarżonego A. T. za winnego tego, iż działał w zorganizowanej grupie przestępczej wspólnie z J. P. i M. M., w sytuacji gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie wynika, aby powiązania między oskarżonymi miały charakter zorganizowany, a oskarżony M. M., który był głównym osobowym źródłem dowodowym w sprawie zaprzeczył aby istniała grupa przestępcza o takim składzie osobowym;
- art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 115 §3 k.k. poprzez przyjęcie, że oskarżony A. T. działał w warunkach powrotu do przestępstwa i wskazanie przez sąd w opisie czynu zarzucanego w pkt IV aktu oskarżenia art. 64 §1 k.k., w sytuacji gdy przestępstwa z art. 279 §1 k.k. i przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 §1 k.k. nie są przestępstwami podobnymi.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego A. T. od postawionych mu zarzutów ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego od zarzutu udziału w grupie przestępczej, wyeliminowanie z opisu czynu zarzucanego w pkt. IV aktu oskarżenia art. 64 §1 k.k., zmianę w opisie tego czynu ilości narkotyków w postaci amfetaminy, uchylenie wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności i wymierzenie kary istotnie złagodzonej, uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego J. P. zarzuciła:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, w mianowicie art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 167 k.p.k., 202 §1 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez:

- niepowołanie przez sąd biegłych lekarzy psychiatrów w celu wydania opinii o stanie zdrowia oskarżonego, który na rozprawie z dnia 18 kwietnia 2011 r. podał, iż leczył się psychiatrycznie od 2001 r. z powodu depresji, był kilkakrotnie hospitalizowany, a na potrzeby przedmiotowego postępowania nie był wcześniej poddany badaniu;
- sprzeczność w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku powodująca brak możliwości weryfikacji ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów;
- dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków - przy jednoczesnym pomijaniu części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów zawierających bilingi, niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy i rozstrzygnięciu części wątpliwości, których nie dało się usunąć na niekorzyść oskarżonego;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, a polegający na:

- przyjęciu istnienia grupy przestępczej w skład, której wchodził oskarżony J. P., A. T. i M. M., przy braku dowodów potwierdzających byt tejże grupy, w sytuacji gdy nawet M. M. nie przyznawał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej;

- przyjęciu wprowadzenia przez oskarżonego J. P. przyjętych przez sąd w zaskarżonym rozstrzygnięciu ilości środków psychotropowych w oparciu o sprzeczne i niekonsekwentne wyjaśnienia M. M.;

Obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Oskarżeni J. P. i A. T. skierowali do sądu II instancji pisma zatytułowane „Apelacja”, w których zakwestionowali swoje sprawstwo, a w szczególności ustalenia faktyczne sądu meriti oparte na relacjach procesowych oskarżonego M. M. (tom VIII akt sądowych – k. 1738 - 1743, k. 1751 - 1755).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacje są niezasadne.

Sąd Okręgowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe i wyciągnął z niego trafne wnioski. Odnosi się to do wszystkich dowodów przeprowadzonych, bądź ujawnionych w toku przewodu sądowego, a zwłaszcza do oceny złożonych wyjaśnień przez oskarżonych i zeznań świadków w toku całego procesu. Istotnie, zasadnicze znaczenie w sprawie miały wyjaśnienia złożone przez oskarżonego M. M.. Zostały one poddane gruntownej i rzetelnej analizie przez sąd a quo i w żadnym razie nie potwierdził się zarzut o bezpodstawnym pomówieniu przez M. M. innych oskarżonych. Zdał on jedynie relację z przebiegu procedury narkotykowej jaki miał w rzeczywistości miejsce w okresach i miejscach możliwie najprecyzyjniej zrekonstruowanych, a organ procesowy w pisemnych motywach wyroku dokładnie wskazał, które jedynie części ze złożonych relacji procesowych tego oskarżonego zasługiwały na wiarę i dlaczego. W tym aspekcie apelacje obrońców, jak stanowiska oskarżonych J. P. i A. T., we wskazanych pismach adresowanych do sądu odwoławczego, stanowią wyłącznie pozbawioną skutecznej argumentacji polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem sądu I instancji. Oskarżony M. M. w ogóle nie krył tego, że zdecydował się zrelacjonować okoliczności nabywania przez siebie narkotyków, następnie ich zbywania innym osobom i ostatecznie ich wprowadzania do obrotu, aby uzyskać status tzw. małego świadka koronnego, tym samym finalnie otrzymać karę z jej nadzwyczajnym złagodzeniem. Już w toku przesłuchania w dniu 16 kwietnia, a następnie 2 czerwca 2010 r. zaznaczył, że chce wyjaśniać – jak to ujął – w trybie art. 60 § 3 i § 4 k.k. (k. 6 oraz k. 50 - tom III/3 akt śledztwa). Został przy tym pouczony o zasadach uzyskania wskazanego powyżej statusu i jednoznacznie zgodził się do tych zasad zastosować, zwłaszcza w zakresie konsekwencji w swoich wypowiedziach, a dotyczących zasadniczych wątków w sprawie, decydujących o treści postawionych zarzutów kilku osobom. W toku dalszych przesłuchań, jak i przed sądem meriti (por. m. in. tom II akt sądowych - k. 541- 549 - prot. rozprawy z dnia 21 kwietnia 2011 r.), złożył konsekwentne wyjaśnienia co do podstawowych, zasadniczych faktów warunkujących prawidłowe odtworzenie ról poszczególnych oskarżonych w całej przestępczej działalności. Do żadnych w tej materii pomyłek nie doszło, a sąd wnikliwie przedstawił ocenę wszystkich depozycji M. M.. Jest to analiza wielowątkowa, odnosząca się nie tylko do jednostkowych zdarzeń, ale i poszczególnych oskarżonych, w tym: J. P., A. T. i J. K.. Zaznaczono dlaczego pewne fragmenty jego relacji nie podlegały akceptacji. Dotyczyło to m. in. pomylenia posesji w trakcie eksperymentu procesowego i następnie wykazania, że pomyłka ta nie mogła być podstawą odrzucenia wszystkiego tego co przedstawił ten oskarżony w tak licznych relacjach procesowych. Odnosiły się te relacje do wielu zdarzeń, szeregu osób, a trudno przyjąć, aby w takim układzie w treści wyjaśnień nie mogły pojawić się nieścisłości, które nota bene później starano się wyjaśnić, ale tylko w takim zakresie jaki był obiektywnie możliwy. Przebieg rozprawy w dniach: 20 kwietnia, 21 kwietnia 2011 r. oraz 1 marca i 16 marca 2012 r. (tom II akt sądowych – k. 535 - 536, k. 541 - 548, tom V w/w akt – k. 1111 - 1117, k. 1229 - 1232) dowodzi tego, że ten zasadniczy dowód został przeprowadzony dokładnie, a później w pisemnym uzasadnieniu podważonego orzeczenia precyzyjnie omówiono zasadnicze dla prawidłowego wyrokowania fragmenty wyjaśnień M. M. (uzasadnienie – str. 28 - 48). Wnioski sądu odnoszące się do treści tego dowodu są prawidłowe i w szczególności podkreślono, że wyjaśnienia M. M. nie były jedynym dowodem obciążającym współoskarżonych. Analizując z kolei treść wyjaśnień J. P. i A. T. (uzasadnienie – str. 37 - 40), a także J. K. (uzasadnienie – str. 45 - 47). zasadnie podkreślono, że stanowiska tych oskarżonych nie zostały poparte żadną przekonującą argumentacją, która mogłaby skutkować obaleniem twierdzeń M. M.. Odniesiono się m. in. do takich zagadnień jak:

- dążności M. M. do skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary;
- sprawy „kredytowej” i rzekomego wpływu jej na bezpodstawne obciążanie przez M. M. oskarżonych J. P. i A. T. w niniejszym postępowaniu;
- wykazu połączeń telefonicznych (bilingów);
- ilości narkotyków zbytych J. K., który je nabył z zamiarem ich dalszego odsprzedania;
- powodów odrzucenia wersji zaprezentowanych przez w/w oskarżonych w treści złożonych przez nich wyjaśnień.

W powyższym zakresie Sąd Okręgowy procedował zgodnie z regułami prawa procesowego i postawione zarzuty o naruszeniu ogólnych norm procesowych, tj. art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., czy art. 7 k.p.k. nie potwierdziły się. Nie ziściły się żadne zarzuty zawarte w wywiedzionych środkach odwoławczych, które - w sumie - skarżący uznali za spełniające wszystkie względne podstawy odwoławcze zawarte w przepisie art. 438 k.p.k. W żadnym razie nie można przyjąć, iż pisemne uzasadnienie wyroku zostało sporządzone z obrazą art. 424 k.p.k. Dokument sprawozdawczy sądu meriti spełnia bowiem wymogi stawiane w ustawie procesowej. Jest stosunkowo obszerny oraz kompletny i nie zawiera błędów, które wskazano we wniesionych apelacjach. Odniesiono się w szczególności do wszystkich relevantnych faktów, sąd ocenił szczegółowo dowody, a następnie dokonano przekonującej prawno- karnej oceny udowodnionych czynów pod kątem ich subsumcji, jak i zmian opisów przyjętych zachowań w porównaniu do tych, które zawarto w akcie oskarżenia. Sąd nie pominął też żadnych dowodów istotnych dla prawidłowego wyrokowania, jak i nie naruszył treści art. 410 k.p.k. O obiektywizmie organu procesowego świadczy także to, że od części zarzuconych czynów oskarżeni zostali uniewinnieni, bądź przyjęto łagodniejszą kwalifikację ustalonych w toku postępowania sądowego zachowań.

Obecnie zostaną przedstawione dokładniejsze wywody - z tym, że już w zakresie nieodnoszącym się do poczynionych powyżej ogólnych uwag, a dotyczących wszystkich apelacji, aby uniknąć zbędnych powtórzeń.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów podniesionych w poszczególnych apelacjach obrońców stwierdzić należy, co następuje (dotyczy to również wskazanych dwóch pism autorstwa oskarżonych J. P. i A. T.).

Co do apelacji obrońcy oskarżonego J. P..

Nie został naruszony przepis art. 202 § 1 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącej oskarżony J. P. na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2011 r. nie stwierdził, co sugeruje obrona, że leczy się on **od**, co należy rozumieć, że już przez niemal dziesięć lat (podkreślenie – SA) 2001 roku, lecz podał (k. 517), iż kiedyś leczył się psychiatrycznie, tj. w 2002, 2001 roku z powodu depresji. Zazaczył, że nie podał takich danych wcześniej i dodał, że w innych sprawach był badany. Takie stwierdzenie nie obligowało jednak Sądu Okręgowego do powzięcia wątpliwości co do jego stanu psychicznego w dacie zdarzeń z 2009 r., czy okresu samego już procesu. Brak było jakichkolwiek przesłanek do uznania, że w rzeczywistości zachodziła konieczność dopuszczenia postulowanego w apelacji dowodu na etapie postępowania przed sądem meriti. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 stycznia 2011 r., sygn. akt III KK 176/11, (OSNKW 2012/4/38): „Poddanie oskarżonego badaniom psychiatrycznym w innej sprawie nie tworzy, samo przez się, uzasadnionych wątpliwości co do stanu jego poczytalności odnośnie do innego czynu, a tym samym nie przesądza potrzeby dopuszczenia dowodu z opinii biegłych psychiatrów i poddania go – tylko z tego względu – kolejnym badaniom psychiatrycznym. Stawianie sądowi pierwszej instancji zarzutu nie podjęcia decyzji o przeprowadzeniu badań psychiatrycznych oskarżonego, w sytuacji, gdy nie tylko nie powziął on w zakresie poczytalności oskarżonego uzasadnionych wątpliwości, lecz również, gdy – w świetle materiału dowodowego zgromadzone w toku postępowania – nie miał podstaw do ich powzięcia, uznać należy za nieuprawnione”.

Przyjęcie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258 § 1 k.k., w skład której wchodził oskarżony J. P., A. T. oraz M. M., było ze wszech miar uprawnione. Przeprowadzona w tym zakresie ocena dowodów i analiza prawna przez Sąd Okręgowy jest przekonująca. Nie było to tylko działanie w ramach współsprawstwa w ujęciu

art. 18 § 1 k.k. Podlega akceptacji rozumowanie przedstawione na str. 57 – 60 uzasadnienia, albowiem podkreślono, iż taką grupę tworzą co najmniej trzy osoby, których celem jest popełnianie przestępstwa lub przestępstw, która nie musi posiadać trwałej, rozwiniętej struktury oraz długofalowego programu działania jak związek przestępczy. Oskarżeni wiedzieli doskonale czemu służyły ich spotkania, starali się nabywać towar w postaci amfetaminy i tabletek ekstazy u różnych dostawców oraz organizowali swoje siatki dilerów. Właśnie fakt, że mieli własnych dilerów skutkowało tym, że nie rozliczali się wspólnie z już rozprowadzonych środków psychoaktywnych. Jak to przyjęto (uzasadnienie - str. 59): „Niejako każdy z nich pracował na siebie”. Istnienie grupy, w przedstawionym ujęciu, nie jest uwarunkowane tym, że z każdej transakcji narkotykowej jej członkowie muszą bezwzględnie zawsze rozliczać się wspólnie z ostatecznie uzyskanych zysków. Oczywiście i tak się może zdarzyć, ale nie stanowi to warunku sine qua non bytu wskazanego tworu przestępczego.

W zakresie przyjętych wielkości - ilości narkotyków nie doszło do wadliwych ustaleń faktycznych. Zaznaczono m. in. (uzasadnienie - str. 57), że w zakresie określenia ich wielkości istotne było przekazywanie ich z tzw. „pierwszej reki”, a nie po późniejszych domieszkach. Koniecznym jest podkreślenie, że określenie tych wielkości z „aptekarską” dokładnością nie jest możliwe, skoro nikt, w tym M. M. nie prowadził w tym zakresie żadnych zapisków, tym bardziej „ksiąg rachunkowych”. Z tych względów sąd władny był przyjąć, iż wielkości te były „nie mniejsze niż...”. Taka formuła jest prawnie dopuszczalna. W samych zaś ustaleniach faktycznych, czyli pierwszej części pisemnego uzasadnienia wyroku, dokładnie wskazywano dowód w oparciu o który wielkości te przyjęto.

Także ocena zeznań świadków, jak wskazano, była trafna, a w tym M. W., M. B., E. P. i D. P.. Lektura uzasadnienia (str. 51 - 56) dowodzi niezasadności argumentacji zawartej w apelacji. I tak M. W., chociaż nie widział samej technicznej czynności przekazania narkotyków M. M. podał takie fakty, które dały pełną podstawę dla poczynienia zakwestionowanych ustaleń faktycznych, skoro pokrywały się jego zeznania - w zasadniczych elementach - z treściami przekazanymi przez oskarżonego M. M.. Nie „wymyślił” M. M. nieprawdopodobnych zdarzeń, lecz wskazał rzeczywisty przebieg określonych spotkań o jasno wytyczonym przestępczym charakterze. Forsowana przez skarżącą sprawa „kredytów” słusznie uznana została za taką, która nie mógł w żadnym razie podważyć prawdziwości wyjaśnień M. M. złożonych w tym postępowaniu, czemu sąd a quo też dał wyraz w swoich pisemnych motywach. Podobnie zauważone zostało to, że w zakresie działań M. M. pojawiał się nie tylko oskarżony J. P., ale i drugi mężczyzna o takim imieniu („J. z ul. (...))”. To przyznał M. M. już w trakcie m. in. przesłuchania w dniu 2 czerwca 2010 r. (k. 57 akt III/3 postępowania przygotowawczego). M. B. oraz E. P. nie ukrywali tego, że byli dilerami oskarżonego M. M., a ten o tym również jednoznacznie wyjaśniał. Sugerowanie tego, iż M. M. miał oddziaływać bezprawnie na M. B. i E. P. zasadnie została odrzucona przez sąd. Świadczy o tym logicznie wyprowadzony argument (uzasadnienie – str. 51): „Jak zostało to powyżej wykazane trudno przyjąć, by świadkowie tak bardzo obawiali się oskarżonego M., że nauczyli się na pamięć – miejsc transakcji, czasu ich dokonania, ilości dostarczonych im narkotyków. Wręcz przeciwnie chaotyczność ich wypowiedzi świadczy o tym, iż zeznania składali spontanicznie, nie będąc, wbrew twierdzeniom współoskarżonych, manipulowanymi czy nastawianymi przez M. M.”. Lektura ustaleń faktycznych przyjętych przez sąd I instancji i powołanych tam kart z protokołów przesłuchań lub innych dokumentów, w tym bilingów rozmów prowadzi do odrzucenia a limine postawionych zarzutów w uzasadnieniu środka odwoławczego. Sąd prawidłowo też odniósł się do wszystkich miejsc w których dokonywano przekazywania narkotyków, jak i dat tych spotkań, które w świetle uzyskanych dowodów mogły być ograniczone np. do początku maja 2009 r. (uzasadnienie - str. 7) bez wskazania dokładnie dnia miesiąca. Nie ustalono w tej sprawie, aby oskarżony M. M. prowadził kalendarz, a tym bardziej pamiętnik przedmiotowej działalności, w którym utrwalałby wszystkie swoje kolejne „osiągnięcia”, w tym dane swoich kontrahentów z „żelazną” precyzją. W tego rodzaju działalności przestępczej, jakiej się podjął, byłoby to w najwyższym stopniu zadziwiające i niespotykane. Co do pkt 12 wyroku (orzeczenia przepadku korzyści majątkowych), co prawda lakonicznie, ale jednak, stwierdzono w pisemnych motywach (str. 81): „Kwoty te sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dowodów. Przyjęte kwoty stanowią wartość substancji psychotropowych jakie zostały wprowadzone przez oskarżonych do obrotu”. Samych wartości - wielkości ustalonych korzyści apelująca explicite nie podważyła.

Szereg uwag podniesionych powyżej co do apelacji obrońcy J. P. odnosi się też do tego co zaprezentowała w swojej skardze etapowej obrońca oskarżonego A. T., zwłaszcza odnośnie istnienia grupy określonej w art. 258 § 1 k.k.

we wskazanym składzie osobowym. Stwierdzić ponadto należy, że nie doszło do naruszenia art. 366 § 1 k.p.k. w procedowaniu pierwszoinstancyjnym. Sąd a quo wydał wyrok skazujący w oparciu o dowody, których treść dała ku temu pełne podstawy i nie doszło do jakichkolwiek błędów w ustaleniach faktycznych, co już wykazano. Odnośnie szczegółowego ustalenia źródła pochodzenia narkotyków przekazanych przez M. M. oskarżonemu J. K., czasu od kiedy doszło do mieszania narkotyków, powodów nabywania przyjętej ilości środków psychoaktywnych od oskarżonych J. P. i A. T. sąd dysponował głównie wyjaśnieniami oskarżonego M. M. o określonej treści. Dał im wiarę w zakresie już wskazanym i dokonał możliwie najdokładniejszych ustaleń. Ustalenia te pozwoliły stworzyć logiczną całość w aspekcie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Brak uzyskania wszelkich do wyobrażenia ustaleń (danych) związanych przykładowo z pochodzeniem narkotyków nie dowodzi tego, że materiał dowodowy zgromadzono w sposób wadliwy, albowiem istota ustalonych faktów mogła już być subsumowana z punktu widzenia prawa karnego materialnego. Procesowe zaś zasady, w tym o charakterze gwarancyjnym, nie zostały w tej sprawie naruszone, w tym odnośnie oskarżonego A. T.. Sąd w wystarczającym także zakresie ustalił okoliczności związane z poznaniem się oskarżonych M. M. i A. T.. Alternatywnie skarżąca postawiła zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. przepisu art. 258 § 1 k.k. Jest to zarzut całkowicie niezrozumiały, skoro de facto obrońca kwestionuje ustalenia faktyczne odnośnie w ogóle udziału A. T. w takiej strukturze przestępczej (ostatnia strona apelacji), a przecież zarzut naruszenia prawa materialnego, jako względny powód odwoławczy z art. 438 pkt 1 k.p.k., może być skutecznie podniesiony dopiero i tylko wtedy, gdy nie kwestionuje się ustaleń faktycznych, a jedynie ich prawną kwalifikację. Nie potwierdziło się też stanowisko o bezzasadnym przyjęciu art. 64 § 1 k.k. w podstawie skazania za drugi z czynów przypisanych oskarżonemu A. T., czyli z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jak wynika z danych o karalności (tom VI akt sądowych – k. 1321 – 1322) i ustaleń sądu meriti (uzasadnienie - str. 16) w/w oskarżony został skazany m. in. wyrokiem S. R. (...) z dnia 12 kwietnia 2003 r., w sprawie sygn. akt (...), za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 2 k.k. i wymierzono mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Postanowieniem z dnia 12 lutego 2009 r. Sąd Okręgowy w Łodzi warunkowo przedterminowo zwolnił oskarżonego z okresem próby do dnia 12 lutego 2012 r. Kończąc apelację jej autorka stwierdziła: „W związku z tym, iż kryterium celu, jakim jest osiągnięcie korzyści majątkowej nie stanowi znamienia podmiotowego przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., za które wcześniej karany był oskarżony A. T. nie można uznać, iż jest ono przestępstwem podobnym do przestępstw zarzucanych oskarżonemu w niniejszej sprawie”. O przyjęciu powrotu do przestępstwa (tzw. recydywy specjalnej podstawowej) decyduje wykazanie, że sprawca został skazany za przestępstwo umyślne, a następnie w ciągu 5 lat, po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, popełnia podobne przestępstwo umyślne do tego, za które był już wcześniej skazany. Natomiast, zgodnie z art. 115 § 3 k.k., przestępstwami podobnymi są przestępstwa należące do tego samego rodzaju oraz ponadto uważa się za przestępstwa podobne przestępstwa z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia albo przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Dopiero kumulatywne spełnienie powyższych przesłanek upoważnia sąd do przyjęcia w kwalifikacji prawnej z art. 64 § 1 k.k. i umożliwia wymierzenie kary odpowiednio obostrzonej. W świetle językowych dyrektyw wykładni nie może być wątpliwości co do tego, że przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej są przestępstwami podobnymi, niezależnie od tego, czy cel osiągnięcia korzyści majątkowej należy do zespołu ich ustawowych znamion (por. bliżej Kodeks Karny. Część Ogólna. Komentarz. Tom I, pod red. A. Zolla, Warszawa 2012, teza 18 do art. 115 § 3 – str. 1364 wraz z powołanymi tam judykataми). Nie może, w świetle powyższego, budzić wątpliwości, że przyjęcie art. 64 § 1 k.k. w stosunku do A. T. było prawidłowe.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego J. K..

Nie doszło do obrazu przepisów postępowania wskazanych przez skarżącego, jak i błędów w ustaleniach faktycznych. Sąd Okręgowy zasadnie nie powziął wątpliwości o których traktuje przepis art. 5 § 2 k.p.k., a ocena prawna przypisanego temu oskarżonemu przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. nie była wadliwa. Autor apelacji odwołał się do depozycji M. M. utrwalonych na k. 545 akt sądowych. Wnikliwa lektura wyjaśnień złożonych przez tego oskarżonego prowadzi do wniosku, że zasadnie przypisano J. K. spełnienie znamion wskazanego powyżej występku. Na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2011 r. na wskazanej karcie M. M. - dokładnie - to w szczególności wyjaśnił: „Wiedziałem, że J. też bierze amfetaminę bo razem braliśmy, jak byliśmy w Areszcie Śledczym w Ł., lubiliśmy się. Zapytał się mnie czy nie mam dojścia do amfetaminy bo w Ł. jest kiepska. Dałem mu w komis, nie

zapłacił mi od razu. Uważam, że miał dla siebie, nie na sprzedaż. Wiem, że jest uzależniony od amfetaminy. Wiem, bo go znam trochę, wiem że to lubi, że brał. Z jego słów wynikało, że sprzedaje w kasynach. Ale również mógł to sam zjeść. Z jego słów wynikało, że sprzedaje. Ja myślę, że on mógł to zjeść. Nie wiem dlaczego o tym nie powiedziałem, że ma na swoje potrzeby. Nie umiem tego wytłumaczyć dlaczego dzisiaj powiedziałem, że mógł mieć na własne potrzeby, tak mi przyszło do głowy. Potwierdzam to co on mówił, że sprzedaje to po kasynach i klubach”. Z tego fragmentu wyjaśnień M. M. nie wynika, że sąd a quo błędnie je zinterpretował skoro, co do sprzedawania narkotyków, był ostatecznie użyty w wypowiedzi tryb dokonany. W ustaleniach faktycznych (uzasadnienie – str. 6) sąd odwołał się do wyjaśnień M. M. z toku śledztwa (k. 7 - 8 oraz k. 64 i k. 81) akt śledztwa - tom III/3), a także z k. 536 akt sądowych (prot. rozprawy z dnia 20 kwietnia 2011 r.), gdzie istotnie oskarżony ten nic nie wspomniał o tym, jakoby J. K. nabywał narkotyki wyłącznie dla siebie (jako konsument). Zresztą i sam oskarżony J. K. nie zanegował faktu udzielenia innym osobom amfetaminy (tom II - k. 534 oraz k. 549). Sąd Okręgowy rozwinął następnie swoje stanowisko na str. 68 - 69 uzasadnienia wyroku i sąd ad quem podziela zaprezentowane tam wnioski, w tym co do tego, że spełnione zostały przesłanki z art. 65 § 1 k.k. Prawdłowo przedstawiono powody zmiany prawnej oceny zachowania oskarżonego J. K. w porównaniu z zarzutem XI przedstawionym w skardze głównej oskarżyciela publicznego, czego nie podważono już w apelacji oskarżyciela publicznego. Przede wszystkim jednak uniewinniono J. K. od udziału w zorganizowanej grupie przestępczej (zarzut X z a/o – pkt 4 wyroku, tiret pierwszy), a orzeczenie w tej części się uprawomocniło.

Co do apelacji prokuratora.

Nie można podzielić zarzutu o naruszeniu przez sąd I instancji przepisu art. 57 ust. 2 cytowanej ustawy antynarkotykowej. Łączyć zresztą należy stanowisko oskarżyciela publicznego z podważeniem w tym zakresie dokonanych ustaleń faktycznych, a nie obrażać prawa materialnego. Ustalenia te i ich prawno-karne wartościowanie, przejawiające się w uniewinnieniu oskarżonego T. K. od popełnienia czynu opisanego w pkt XV aktu oskarżenia jest w pełni trafne. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu apelacji prokuratora zupełnie w tym względzie nie przekonuje. Sąd meriti jednoznacznie wskazał co zadecydowało o odrzuceniu oskarżenia w tej części (uzasadnienie – str. 73 – 75) i są to wywody przekonujące. Uzupełniając taką ocenę prawną należy podnieść, że osoby uczestniczące w stanowiącym karalne przygotowanie porozumieniu, muszą uzgodnić zamiar oraz podjąć decyzje wspólnego popełnienia przestępstwa, natomiast czymś innym od porozumienia jest porozumiewanie się, czyli rozmowy, czy same narady na temat przyszłego przestępstwa (por. K. Łuczarski i A. Muszyńska, Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Warszawa 2008, teza 2 do art. 57 z powołanym tam orzecznictwem, str. 510). Nie ma też racji apelujący, że oskarżony J. P. kierował zawiązaną strukturą przestępczą i winien ponieść surowszą odpowiedzialność karną, czyli z § 3, a nie § 1 art. 258 k.k. I w tej materii wywody sądu I instancji są w pełni zasadne (uzasadnienie – str. 57 - 59). Nie wykazano w toku procesu, aby M. M., czy A. T. podlegali J. P. i tym samym, aby w istocie spełniał on przywódczą - wiodącą rolę w opisanym procederze przestępczym. Z kolei co do oskarżonego W. K. rozstrzygnięcie w obszarze kary nie zawiera wad, do których odniósł się skarżący. Przekonuje i w tym zakresie stanowisko Sądu Okręgowego przedstawione w pisemnych motywach podważonego wyroku. Dodatkowo taką ocenę wspiera jednoznacznie pozytywna treść dokumentów złożonych przez obrońcę tego oskarżonego na etapie postępowania odwoławczego (opinia z miejsca pracy z dnia 8 kwietnia 2013 r. wraz z załącznikami – k. 1959 - 1963).

Wszystkie przedstawione uwagi, co już zaznaczono, mają pełne odniesienie do tego co zawarli w pismach skierowanych do sądu II instancji oskarżeni J. P. oraz A. T.. Podniesione przez nich kwestie, niejednokrotnie rozbudowane, w istocie zmierzały do zasadniczego, wręcz „totalnego” podważenia obciążających ich relacji procesowych oskarżonego M. M.. Zanegowali wprost praktycznie całość oceny zgromadzonego materiału dowodowego, co z przedstawionych powodów musiało zostać odrzucone. Brak jest podstaw do kwestionowania ich sprawstwa w zakresie zasadnie i wyczerpująco ustalonym przez sąd I instancji. Nie było żadnych przesłanek do podważenia sposobu procedowania przez sąd a quo, w tym w zakresie oddalenia wniosków dowodowych, czy podstaw do przyjęcia, że ziściły się przesłanki określone w art. 440 k.p.k. Wyliczenie uchybień prokuratora (końcowy fragment pisma oskarżonego A. T.) pozostaje w istocie bez wpływu na zakres przeprowadzonej kontroli instancyjnej.

Z tych wszystkich względów należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.

O opłacie na rzecz obrońców z urzędu za obronę oskarżonych przed Sądem Apelacyjnym orzeczono na podstawie obowiązujących przepisów i kwoty te odpowiadają nakładowi ich pracy.

Na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonych od kosztów sądowych postępowania odwoławczego mając na względzie wysokość obowiązków majątkowych jakie zostały nałożone na nich w zaskarżonym rozstrzygnięciu.